

Het laatste lied

Nicolas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me (Het beste van mij)

The Longest Ride (De lange tocht)

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Dear John (Lieve John)

The Lucky One (De gelukkige)

The return (De terugkeer)

The last song (Het laatste lied)

Nicholas Sparks

Het laatste lied

Het begon als een zorgeloze zomerliefde. Tot zijn
geheimen hen uit elkaar dreigen te drijven.

ISBN 978-90-225-9266-3

ISBN 978-94-023-1638-4 (e-book)

ISBN 978-90-528-6378-8 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: The Last Song

Vertaling: Els Franci

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © ArcAngel

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2009 by Willow Holdings, Inc.

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Theresa Park en Greg Irikura
Mijn vrienden

Proloog

Ronnie

Ronnie staaide uit het slaapkamerraam naar de branding die schuimend over het strand rolde en vroeg zich af of voorganger Harris al in de kerk was. Ze nam aan van wel, maar vermoedde dat hij geen oog zou hebben voor het spel van het licht dat door het glas-in-loodraam boven zijn hoofd de kerk binnenstroomde. Het was inmiddels alweer een maand geleden dat het raam was geplaatst en hij had waarschijnlijk te veel aan zijn hoofd om er elke dag speciale aandacht aan te besteden. Stiekem hoopte ze dat er vanochtend een vreemdeling de kerk binnen zou gaan en hetzelfde gevoel van ontzag ervaren dat zij had gehad toen ze op die koude novemberdag voor het eerst had gezien hoe het licht de kerk vulde. Ze hoopte dat die bezoeker dan ook een ogenblik de tijd zou nemen om de schoonheid ervan op zich in te laten werken en zich misschien af te vragen wie het raam had gemaakt.

Ze was al een uur wakker maar kon de nieuwe dag nog niet aan. De feestdagen waren dit jaar niet zoals anders. Gisteren had ze samen met haar broertje Jonah een strandwandeling gemaakt. Bij sommige van de huizen waar ze langs waren gekomen, hadden de bewoners een kerstboom op de veranda geplaatst. In deze tijd van het jaar hadden ze het strand min of meer voor zichzelf, maar Jonah had weinig belangstelling getoond voor de golven en de zeemeeuwen, die hij een paar maanden geleden juist zo fascinerend had gevonden. Hij had

naar de werkplaats gewild, dus waren ze daarnaartoe gelopen, maar uiteindelijk was hij er maar een paar minuten gebleven en toen zonder een woord te zeggen weer naar buiten gegaan.

Op haar nachtkastje lag een stapeltje ingelijste foto's uit de erker van het kleine huis aan het strand, samen met de rest van de spullen die ze had verzameld. Ze staaarde ernaar tot ze werd gestoord door haar moeder, die haar hoofd om de hoek van de deur stak.

'Kom je ontbijten? Ik heb nog een laatste pak cornflakes in het kastje gevonden.'

'Ik heb geen trek, mam.'

'Toch moet je iets eten, lieverd.'

Ronnie bleef naar de stapel foto's staren zonder ze echt te zien. 'Ik had het mis, mam, en ik weet niet wat ik nu moet doen.'

'Wat je vader betreft, bedoel je?'

'Wat alles betreft.'

'Wil je erover praten?'

Toen Ronnie geen antwoord gaf, kwam haar moeder de kamer in en ging naast haar zitten.

'Soms is het goed om te praten. Je bent de afgelopen dagen zo stil geweest.'

Een ogenblik werd Ronnie overweldigd door een lawine aan herinneringen: de brand en de herbouw van de kerk, het glas-in-loodraam, het lied dat ze uiteindelijk had afgemaakt. Ze dacht aan Blaze, Scott en Marcus. Ze dacht aan Will. Ze was achttien jaar en dacht terug aan de zomer waarin ze was bedreven, gearresteerd, verliefd geworden. Het was nog maar kort geleden, maar soms leek het net alsof ze in die zomer een ander meisje was geweest.

Ronnie zuchtte. 'Waar is Jonah?'

'Brian is met hem naar de schoenenwinkel. Hij is net een

jonge hond. Zijn voeten groeien sneller dan de rest van zijn lijf.'

Ronnie glimlachte, maar de glimlach was van vluchtige aard. Ze voelde hoe haar moeder haar lange haar bijeenpakte en tot een losse vlecht bond. Dit deed haar moeder altijd, al sinds Ronnie klein was. Vreemd genoeg vond ze het nog steeds prettig. Al zou ze dat natuurlijk nooit toegeven.

'Ik weet het goed gemaakt,' zei haar moeder. Ze legde de koffer op het bed en liep naar de kast. 'Praten en breien. Vertel terwijl je je koffer inpakt.'

'Ik zou niet weten waar ik zou moeten beginnen.'

'Bij het begin. Jonah zei iets over schildpadden?'

Ronnie sloeg haar armen over elkaar. Ze wist dat het verhaal niet daar begon. 'Nee, dat was het niet,' zei ze. 'Alhoewel ik er niet bij was toen het gebeurde, geloof ik dat alles in feite is begonnen met de brand.'

'Welke brand?'

Ronnie nam de stapel foto's van het nachtkastje en trok voorzichtig een beduimd krantenknipsel tussen twee lijstjes uit. Ze gaf het half vergeelde artikel aan haar moeder.

'Deze brand,' zei ze. 'In de kerk.'

Kerkbrand mogelijk veroorzaakt door illegaal vuurwerk Voorganger gewond

Wrightsville Beach, NC – In de historische Eerste Baptistenkerk heeft op oudejaarsavond brand gewoed. Onderzoekers vermoeden dat de brand is veroorzaakt door illegaal vuurwerk.

De brandweer rukte kort na middernacht uit nadat de alarmcentrale een anoniem telefoontje had ontvangen. Vlammen en rook sloegen uit de achterzijde van het gebouw, aldus Tim Ryan, hoofd van de

brandweer van Wrightsville Beach. Op de plek waar de brand moet zijn ontstaan, zijn de restanten van een vuurpijl gevonden.

Voorganger Charlie Harris bevond zich in de kerk toen de brand uitbrak en liep tweedegraads brandwonden op aan zijn armen en handen. Hij is naar het New Hanover Regional Medical Center vervoerd, waar hij nu op de intensive care wordt behandeld.

Dit was de tweede kerkbrand in even zoveel maanden in New Hanover County. In november werd de Good Hope Covenant Church in Wilmington in de as gelegd. 'De politie sluit opzet niet

uit. We behandelen de zaak voorlopig als vermoedelijke brandstichting,' aldus Ryan.

Getuigen hebben verklaard dat nog geen twintig minuten voor het uitbreken van de brand vuurpijlen waren afgestoken op het strand achter de kerk, vermoedelijk door mensen die het nieuwe jaar wilden inluiden. 'Vuurpijlen zijn verboden in North Carolina, en vanwege de aanhoudende droogte zijn ze nu dubbel zo gevaarlijk,' waarschuwde Ryan. 'Deze brand is daarvan een bewijs. Er ligt een slachtoffer in het ziekenhuis en de kerk heeft enorme schade opgelopen.'

Haar moeder las het artikel, hief toen haar hoofd op en keek Ronnie aan. Ronnie aarzelde; toen slaakte ze een zucht en begon aan een verhaal over iets wat in haar ogen, zelfs achteraf beschouwd, volslagen onzinnig klonk.

I

Ronnie

Zes maanden eerder

Ronnie zat onderuitgezakt naast haar moeder in de auto en vroeg zich af waarom haar ouders zo'n hekel aan haar hadden.

Dat was de enige verklaring die ze kon bedenken voor het feit dat ze hier zat, op weg naar een onooglijk gehucht in het zuiden van het land om op bezoek te gaan bij haar vader, in plaats van in Manhattan bij haar vrienden en vriendinnen te zijn.

Nee, wacht. Ze ging niet op bezoek bij haar vader. Op bezoek wilde zeggen een weekend, of hooguit een week. Dat was nog wel te behappen. Maar tot eind augustus? De hele zomer? Zoiets heette ballingschap. Het grootste deel van de negen uur durende reis had ze zich dan ook gevoeld als een gedetineerde die naar een afgelegen gevangenis werd gebracht. Ze begreep werkelijk niet waarom haar moeder haar dit aandeed.

Ze was zo diep in haar sombere gedachten verzonken dat het even duurde voordat ze Mozarts Sonate nr. 16 in C Majeur herkende. Het was een van de stukken die ze vier jaar geleden in Carnegie Hall had gespeeld. Haar moeder moest de cd hebben opgezet toen ze in slaap was gevallen. Nou, daar had ze dus mooi geen zin in. Ze hees zich overeind en zette de cd-speler uit.

‘Waarom zet je hem uit?’ vroeg haar moeder fronsend. ‘Ik hoor je graag spelen.’

‘Ik niet.’

‘En als ik het volume wat zachter zet?’

‘Ook niet. Ik ben er niet voor in de stemming.’

Ronnie staaarde uit het raam. Ze wist dat haar moeders lippen nu een strakke lijn vormden. Dat gebeurde de laatste tijd steeds vaker. Alsof er magneetjes in haar lippen zaten.

‘Ik geloof dat ik een pelikaan zag toen we over de brug naar Wrightsville Beach reden,’ zei haar moeder geforceerd opgewekt.

‘Meen je dat? Wauw. Laten we Crocodile Hunter bellen.’

‘Die is dood.’ Jonahs stem zweefde vanaf de achterbank naar hen toe, boven het irritante gepiep van zijn Gameboy uit. Haar tienjarige broertje was verslaafd aan dat ding. ‘Weet je dat niet meer?’ vroeg hij. ‘Het was heel zielig.’

‘Natuurlijk weet ik dat nog.’

‘Je klinkt niet alsof je het nog weet.’

‘Wel waar.’

‘Waarom zeg je dan dat we hem moeten bellen?’

Ze nam niet de moeite hem voor de derde keer antwoord te geven. Haar broertje moest altijd het laatste woord hebben. Het was om gek van te worden.

‘Heb je een beetje kunnen slapen?’ vroeg haar moeder.

‘Ja, tot je door die kuil reed. Nog bedankt, trouwens. Ik vloog zowat met mijn kop tegen de voorruit.’

Haar moeder hield haar ogen op de weg gericht. ‘Ik ben blij dat je door dat dutje in een beter humeur bent gekomen.’

Ronnie liet haar kauwgom klappen. Haar moeder had er een hekel aan als ze dat deed, wat de voornaamste reden was waarom ze het de hele lange rit over de 1-95 constant had gedaan. De 1-95 was naar haar bescheiden mening een van de meest geestdodende snelwegen die ooit was aangelegd. Tenzij

je verzot was op vette hamburgers, smerige toiletten en miljoenen dennenbomen, werd je door de hypnotiserende eentonigheid van het landschap vanzelf in slaap gewiegd.

Ze had dit, in precies dezelfde woorden, ook in Delaware, Maryland en Virginia tegen haar moeder gezegd, maar die had er wijselijk niet op gereageerd. Haar moeder probeerde de sfeer prettig te houden, nu ze elkaar een lange tijd niet zouden zien, en zweeg ook liever wanneer ze reed, omdat ze zich achter het stuur nooit voor honderd procent zeker voelde, wat niet verwonderlijk was voor iemand die altijd de metro of een taxi nam als ze ergens naartoe moest. Thuis daarentegen... daar was het een heel andere zaak. Daar ging ze de laatste tijd zo tekeer dat de conciërge de afgelopen maanden al twee keer aan de deur was gekomen om te vragen of ze alsjeblieft niet zo'n herrie wilden maken. Haar moeder dacht blijkbaar dat als ze maar een flinke keel opzette over Ronnies cijfers, Ronnies vriendenkring, het feit dat Ronnie zich er nooit iets van aantrok dat haar was gezegd om elf uur thuis te zijn, of het incident – mijn god, het incident! – dat Ronnie dan vanzelf gehoorzaam zou worden.

Niet dat ze een slechte moeder was. Dat nou ook weer niet. Als Ronnie in een goede bui was, was ze zelfs bereid toe te geven dat ze best wel geschikt was, voor een moeder. Alleen leek het alsof ze was blijven steken in een ander tijdperk, waar kinderen niet volwassen mochten worden. Ronnie wenste voor de zoveelste keer dat ze in mei was geboren en niet in augustus. Dan zou ze al achttien zijn geweest en had haar moeder haar hier niet toe kunnen dwingen. Wettelijk gezien had ze dan de leeftijd dat ze zelf over haar leven mocht beslissen, en een reis naar dit gehucht stond uiteraard niet boven aan haar bucketlist.

Maar nu moest ze wel mee. Omdat ze nog steeds zeventien was. Omdat ze niets aan de kalenderdatum kon veranderen.

Had haar moeder niet drie maanden eerder zwanger kunnen worden? Hoe Ronnie ook had gesmeekt, gesoebat, gejangeld en gezeurd, aan de plannen voor de zomervakantie viel niet te tornen. Ronnie en Jonah gingen naar hun vader, punt uit. En geen gemaar, had haar moeder gewaarschuwd, wat Ronnie altijd een idiote uitdrukking had gevonden.

Toen ze de brug over waren, kwamen ze terecht in een langzaam rijdende file. Tussen de huizen door ving Ronnie steeds een glimp op van de zee. Niet dat die haar interesseerde.

‘Leg nog eens uit waarom je ons dit aandoet?’ vroeg ze verbolgen.

‘Dat heb ik je nu al honderd keer verteld,’ zei haar moeder. ‘Jullie moeten wat tijd doorbrengen met jullie vader. Hij mist jullie.’

‘Maar waarom de hele zomer? Wat mij betreft is een week of twee meer dan genoeg.’

‘Nee, dat is niet genoeg. Je hebt hem al drie jaar niet gezien.’

‘Is dat mijn schuld? Dan had hij maar niet weg moeten gaan.’

‘Dat is waar, maar als hij belt, weiger je met hem te praten. En elke keer dat hij naar New York komt om jou en Jonah te zien, doe je alsof hij lucht is en ga je naar je vriendinnen.’

Ronnie liet haar kauwgom klappen. Vanuit haar ooghoek zag ze de mond van haar moeder weer verstrakken.

‘Ik wil hem nu ook niet zien en ik wil al helemaal niet met hem praten,’ zei Ronnie.

‘Probeer er nu maar gewoon het beste van te maken. Je vader is een goed mens en hij houdt van jullie.’

‘O ja? Waarom heeft hij ons dan in de steek gelaten?’

In plaats van antwoord te geven, keek haar moeder in het achteruitkijkspiegeltje.

‘Jonah, jij hebt er wel zin in, hè?’

‘Ik wel, ja! Dit wordt vast een geweldige vakantie.’

‘Jij stelt je tenminste positief op. Misschien kun je je zus uitleggen hoe dat moet.’

Hij snoof. ‘Ik kijk wel uit.’

‘Ik snap nog steeds niet waarom ik in de vakantie niet gewoon met mijn vriendinnen mag optrekken,’ zeurde Ronnie. Ze had het nog niet opgegeven. Alhoewel ze wist dat er geen enkele kijk op was, hoopte ze nog steeds haar moeder te kunnen overhalen om te draaien en naar huis te rijden.

‘Elke avond in nachtclubs rondhangen, bedoel je. Ik ben niet achterlijk, Ronnie. Ik weet hoe het daar toegaat.’

‘Ik doe daar niks bijzonders.’

‘En je cijfers? En het feit dat je nooit op tijd thuiskomt? En...’

Ronnie viel haar in de rede. ‘Kunnen we het ergens anders over hebben? Bijvoorbeeld, over waarom jij het zo belangrijk vindt dat ik de hele zomer bij mijn vader ga wonen?’

Haar moeder gaf daar geen antwoord op. Met recht. Ze had deze vraag al tig keer beantwoord, en zij kon het niet helpen dat het antwoord Ronnie niet beviel.

Er kwam wat beweging in de file. Ze wisten een half blok verder te komen voordat ze weer moesten stoppen. Haar moeder liet het raampje zakken en probeerde langs de auto’s te kijken.

‘Wat zou er aan de hand zijn?’ mompelde ze. ‘Waarom is het hier zo druk?’

‘Vanwege het strand,’ opperde Jonah. ‘Iedereen wil naar het strand.’

‘Op zondagmiddag om drie uur zou er geen file moeten staan.’

Ronnie trok haar benen op. Ze haatte haar leven. Ze haatte alles hier.

‘Mam?’ vroeg Jonah, ‘weet papa dat Ronnie door de politie is opgepakt?’

‘Ja, dat weet hij,’ antwoordde ze.

‘Wat denk je dat hij zal doen?’

Ditmaal was het Ronnie die antwoord gaf. ‘Hij zal helemaal niks doen. Het enige waar hij om geeft, is zijn geliefde piano.’

Ronnie haatte de piano en had gezworen nooit meer te spelen, wat zelfs haar beste vriendinnen eigenaardig vonden, omdat de piano voor zo lang als iedereen zich kon herinneren zo’n belangrijk element in haar leven was geweest. Ze had van jongs af aan les gekregen van haar vader, die aan Juilliard doceerde, en lange tijd was ze bezeten geweest van de wens niet alleen te spelen, maar ook samen met haar vader muziek te componeren.

En ze speelde goed. Erg goed zelfs, en dankzij haar vader waren de directie en de docenten van de muziekacademie op de hoogte van haar talent. Het nieuws had zich verspreid via het obscure ‘klassieke muziek boven alles’-roddelcircuit, waar het leven van haar vader om draaide. Er waren wat artikelen verschenen in tijdschriften over klassieke muziek, gevolgd door een vrij lang stuk in *The New York Times*, met focus op de hechte band tussen vader en dochter, wat uiteindelijk had geresulteerd in een felbegeerd optreden in de Young Performers-serie in Carnegie Hall vier jaar geleden. Dat heette het hoogtepunt van haar carrière te zijn. En het wás ook een hoogtepunt; Ronnie was niet naïef over wat ze had bereikt. Ze wist dat je niet vaak zo’n kans kreeg, maar de laatste tijd was ze zich gaan afvragen of de gebrachte offers het waard waren. Op haar ouders na was er waarschijnlijk niemand die zich haar optreden nu nog herinnerde of er nog iets om gaf. Ronnie wist dat muzikaal talent niets te betekenen had tenzij je een populaire video op YouTube had of voor duizenden mensen kon optreden.

Soms wenste ze dat haar vader haar had geleerd de elektri-

sche gitaar te bespelen. Of dat hij haar op zijn minst zanglesen had laten volgen. Wat schoot je ermee op als je aardig kon pianospelen? Moest zij later soms ook muziekles gaan geven? In een hotellobby spelen terwijl mensen incheckten? Of kiezen voor net zo'n zwaar leven als haar vader had? Wat was hij met zijn talent opgeschoten? Hij had ontslag genomen bij Juilliard om als concertpianist zijn brood te verdienen, maar speelde in tweederangszalen waar de helft van de rijen onbezet bleef. Hij was veertig weken per jaar op reis, wat tot enorme spanningen binnen het huwelijk had geleid. Haar moeder had constant lopen klagen, met het gevolg dat haar vader zich steeds meer in zichzelf had teruggetrokken, en op een dag was hij gewoon niet meer teruggekeerd na een optreden ergens in het zuiden van het land. Voor zover Ronnie wist, trad hij nu helemaal niet meer op. Hij gaf niet eens privéles.

Is dit hoe je je het leven als pianist had voorgesteld, pa?

Ze schudde haar hoofd. Ze wilde niet bij hem gaan logeren en ze wilde niets met hem en zijn piano te maken hebben.

‘Kijk eens!’ riep Jonah. Hij boog zich naar voren. ‘Is dat een reuzenrad?’

Zijn moeder rekte haar hals om langs een minibusje te kijken in de rijbaan naast hen. ‘Het lijkt er wel op, lieverd,’ antwoordde ze. ‘Er is zeker kermis.’

‘Mogen we erheen? Zullen we allemaal samen uit eten gaan?’

‘Dat moet je maar aan je vader vragen.’

‘Ja, en laten we we daarna een kampvuur maken en marshmallows roosteren,’ zei Ronnie. ‘Als een normaal, hecht gezin.’

Ditmaal werd ze door zowel haar moeder als haar broer genegeerd.

‘Denk je dat er ook een achtbaan is?’ vroeg Jonah.

‘Dat zou best kunnen. En als je vader er niet in wil, gaat Ronnie wel met je mee.’

‘Top!’

Welja, stel gerust je dochter aan als vrijwilligster. Ronnie zakte nog iets verder onderuit. Het was allemaal ongelooflijk deprimerend.

2

Steve

Steve Miller zat achter de piano en speelde veel te intens en gespannen, nu zijn kinderen elk moment konden arriveren.

De piano stond in de erker van het huis aan het strand waar hij nu woonde. In de woonkamer achter hem bevonden zich de voorwerpen die zijn verleden vertegenwoordigden. Veel was het niet. Kim had kans gezien al zijn bezittingen, op de piano na, in één doos te pakken en hij had er nog geen half uur over gedaan om ze een plek te geven. Aan de muur hing een foto van hemzelf als kleine jongen, samen met zijn ouders, en een als tiener achter de piano. Aan weerszijden daarvan had hij zijn diploma's opgehangen: een van Chapel Hill en een van de universiteit van Boston, met daaronder het certificaat van waardering van Juilliard, waar hij vijftien jaar had lesgegeven. Naast het raam hingen drie ingelijste tourneeprogramma's. Het belangrijkste waren echter de weinige foto's van Jonah en Ronnie, waarvan een deel aan de muur hing en de rest op de piano stond. Elke keer dat hij ernaar keek, werd hij eraan herinnerd dat ondanks al zijn goede bedoelingen niets was gelopen zoals hij had gewild.

De schuine stralen van de laagstaande zon die door het raam naar binnen vielen, maakten de kamer warm en benauwd. Steve voelde hoe het zweet uitbrak op zijn voorhoofd. Gelukkig was de maagpijn die hem de hele ochtend had geplaagd nu gezakt, maar hij was al dagen nerveus en wist dat de pijn zou

terugkeren. Hij had nu eenmaal een zwakke maag; als twintiger had hij een maagzweer gehad en in het ziekenhuis gelegen wegens diverticulitis; als dertiger had hij een spoedoperatie ondergaan wegens een ontstoken en geperforeerde blinde darm, toen Kim zwanger was van Jonah. Hij slikte al jaren maagzuurremmers alsof het snoepjes waren, en hoewel hij wist dat hij wel iets gezonder zou kunnen eten en meer zou moeten bewegen, betwijfelde hij of dat zou helpen. Maagproblemen waren een familiekwaal.

De dood van zijn vader, zes jaar geleden, had veel invloed op hem gehad; sinds de begrafenis voelde hij zich alsof hij aan het aftellen was. In zekere zin was dat ook zo. Vijf jaar geleden had hij ontslag genomen bij Juilliard en een jaar later had hij besloten te proberen zijn brood te verdienen als concertpianist. Drie jaar geleden waren Kim en hij uit elkaar gegaan; nog geen jaar later was het aantal optredens teruggelopen en uiteindelijk waren er helemaal geen uitnodigingen meer gekomen. Sinds vorig jaar woonde hij hier, in het stadje waar hij was opgegroeid en dat hij niet had verwacht ooit nog te zullen zien. Nu kreeg hij de hele zomer zijn kinderen te logeren. Hij probeerde zich voor te stellen hoe de herfst voor hem zou zijn als Ronnie en Jonah weer in New York waren, maar het enige wat hij met zekerheid kon zeggen, was dat de bladeren eerst geel en dan rood zouden worden, en dat zijn adem 's ochtends witte wolkjes zou maken. Hij deed allang geen moeite meer te proberen de toekomst te voorspellen.

Dit stoorde hem niet. Hij wist dat voorspellingen zinloos waren en had al moeite genoeg met het verleden. Het enige wat hij zeker wist, was dat hij een gewone man was in een wereld die het buitengewone verheerlijkte. Dat bezorgde hem een vaag gevoel van teleurstelling over de manier waarop hij zijn leven had geleid, maar daar was niets aan te doen. In tegenstelling tot Kim, die extravert was en graag mensen om

zich heen had, was hij altijd gereserveerd geweest, een man die opging in de massa. Hij had talent als musicus en componist, maar het ontbrak hem aan het charisma en showmanschap die vereist waren om als artiest boven het maaiveld uit te steken. Soms vond hij dat hij meer als toeschouwer dan als deelnemer op deze wereld stond, en als hij heel eerlijk was, moest hij toegeven dat hij had gefaald in alles wat belangrijk was. Hij was achtenveertig. Zijn huwelijk was op de klippen gelopen, zijn dochter wilde niets met hem te maken hebben en zijn zoon groeide zonder hem op. Terugblikkend wist hij dat hij daarvan niemand anders dan zichzelf de schuld kon geven, en wat hij nu vooral wilde weten, was dit: was het voor iemand zoals hij nog steeds mogelijk de aanwezigheid van God te voelen?

Tien jaar geleden had hij zich niet kunnen voorstellen dat hij zich dit ooit zou afvragen. Zelfs twee jaar geleden niet. Maar als man van middelbare leeftijd was hij over deze dingen gaan nadenken. Ooit had hij gelooft dat het antwoord te vinden was in zijn muziek, nu vermoedde hij dat hij ook dat mis had. Hoe meer hij erover nadacht, hoe beter hij begreep dat muziek hem altijd bij de realiteit had weggelokt in plaats van hem die te laten beleven. Ook al brachten de werken van Tsjaikovski hem in vervoering, ook al voelde hij nog zo'n voldoening als hij zelf sonates componeerde, hij wist nu dat zijn geneigdheid zich altijd achter muziek te verschuilen, minder te doen had met God dan met een egoïstische ontsnappingswens.

Hij geloofde nu dat de antwoorden te vinden waren in de liefde die hem met zijn kinderen verbond, en het verdriet dat hij voelde als hij wakker werd in zijn stille huis en beseftte dat ze er niet waren. Niettemin wist hij dat er meer was.

En hij hoopte dat zijn kinderen hem zouden helpen het te vinden.

Een paar minuten later zag hij zonlicht weerkaatsen op de voorruit van de stoffige stationwagen die Kim en hij jaren geleden hadden gekocht voor weekendjes in Costco en andere uitstapjes met de kinderen. Hij vroeg zich onwillekeurig af of ze eraan had gedacht de olie te verversen voordat ze op weg waren gegaan, sterker nog, of ze dat ooit had gedaan sinds hij was vertrokken. Waarschijnlijk niet. Kim dacht nooit aan zulke dingen, en daarom had hij die taken altijd op zich genomen.

Maar dat deel van zijn leven was nu voorbij.

Hij stond op en liep naar buiten. Jonah was de auto al uit en rende op hem af. Zijn haar zat in de war, zijn bril was scheefgezakt en zijn armen en benen waren net stokjes. Steve kreeg een brok in zijn keel toen hij beseftte hoeveel hij de afgelopen jaren was misgelopen.

‘Papa!’

‘Jonah!’ riep Steve terug. Hij liep over het met steentjes bezaaide zand dat zijn voortuin moest voorstellen. Toen Jonah zich in zijn armen stortte, had hij moeite overeind te blijven.

‘Wat ben je groot geworden,’ zei hij.

‘En jij juist kleiner!’ zei Jonah. ‘En mager.’

Steve omhelsde zijn zoon stevig voordat hij hem op de grond zette. ‘Ik ben blij dat je er bent.’

‘Ik ook. Mama en Ronnie hebben de hele weg ruziege maakt.’

‘Wat jammer.’

‘Het maakt mij niet uit, hoor. Ik luister toch nooit naar ze. Behalve als ik het zelf uitlok.’

‘Ah,’ zei Steve.

Jonah duwde zijn bril omhoog. ‘Waarom mochten we van mama niet vliegen?’

‘Heb je haar dat gevraagd?’

‘Nee.’

‘Misschien had je dat moeten doen.’

‘Nou ja, geeft niet. Ik vroeg het me alleen af.’

Steve glimlachte. Hij was vergeten wat een babbelkous zijn zoon was.

‘Woon je hier?’

‘Ja.’

‘Cool. Wat een mooi huis!’

Steve vroeg zich af of Jonah dat serieus meende. De bungalow was echt niet mooi. Het was het oudste huis aan Wrightsville Beach en stond ingeklemd tussen twee van de grote villa’s die hier de laatste tien jaar waren gebouwd, waardoor het nog kleiner oogde. Op veel plaatsen bladderde de verf af, er ontbrak een groot aantal dakpannen en de veranda was aan het rotten; het zou hem niet verbazen als het huis bij de eerstvolgende orkaan omver werd geblazen. Zijn burens zouden dat ongetwijfeld fijn vinden. Sinds hij hier was komen wonen, had geen van hen ook maar een woord met hem gewisseld.

‘Vind je?’ vroeg hij.

‘Jij niet dan? Pal aan het strand. Supercool!’ Hij wees naar de zee. ‘Mag ik er even naartoe?’

‘Dat mag, maar wees wel voorzichtig. Blijf achter het huis. Ga niet zwerven.’

‘Goed.’

Steve keek hem na toen hij op een drafje wegliep, draaide zich toen om en zag Kim aankomen. Ronnie was ook uitgestapt, maar bleef bij de auto staan dralen.

‘Dag, Kim,’ zei hij.

‘Dag, Steve.’ Ze omhelsde hem. ‘Hoe gaat het?’ vroeg ze.

‘Goed, dank je.’

‘Je bent afgefallen.’

Steve zag Ronnie met slenterpassen naar hen toe komen. Ze was erg veranderd sinds de laatste foto die Kim had gemaaild. Van het frisse jonge meisje was niets meer te bespeuren. Ze

was nu een jonge vrouw met een paarse lok in haar lange, bruine haar, zwarte nagellak en donkere kleding. Ondanks al deze tekenen van tienerrebellie viel hem op hoe sterk ze op haar moeder leek. En dat was maar goed ook. Hij vond Kim nog net zo mooi als altijd.

Hij schraapte zijn keel. ‘Dag, lieverd. Fijn je te zien.’

Toen Ronnie geen antwoord gaf, fronste Kim haar wenkbrauwen. ‘Wil je je alsjeblieft gedragen? Je vader zei iets tegen je. Geef antwoord.’

Ronnie sloeg haar armen over elkaar. ‘Goed. Wat dacht je hiervan? Ik ga niet voor jou pianospelen.’

‘Ronnie!’ Steve hoorde de geprikkelde klank in Kims stem.

‘Wat?’ Ronnie gooidde haar hoofd in haar nek. ‘Het leek me het beste om dat meteen duidelijk te maken.’

Voordat Kim kon reageren, kwam Steve tussenbeide. Het laatste wat hij wilde was ruzie. ‘Laat maar, Kim.’

‘Hoor je dat, mam? Het is oké,’ zei Ronnie. ‘Ik ga mijn benen strekken. Tot straks.’

Toen ze met grote stappen wegliep, zag Steve dat Kim vocht tegen de impuls haar terug te roepen. Uiteindelijk zei ze niets.

‘Lange rit?’ vroeg hij, om de sfeer wat te verlichten.

‘Praat me er niet van.’

Hij glimlachte en vond dat het net was alsof ze nog getrouwd waren, een hecht front vormden en verliefd op elkaar waren.

Alleen was dat natuurlijk niet zo.

Nadat hij de koffers uit de auto had gehaald, liep Steve naar de keuken, waar hij ijsblokjes uit een ouderwets bakje tikte en in twee van de glazen deed uit de rommelige verzameling die bij de inboedel van het huis hoorde.

Hij hoorde Kim achter hem de keuken binnenkomen, pakte een kan ijsthee, schonk de glazen vol en gaf er een aan haar.